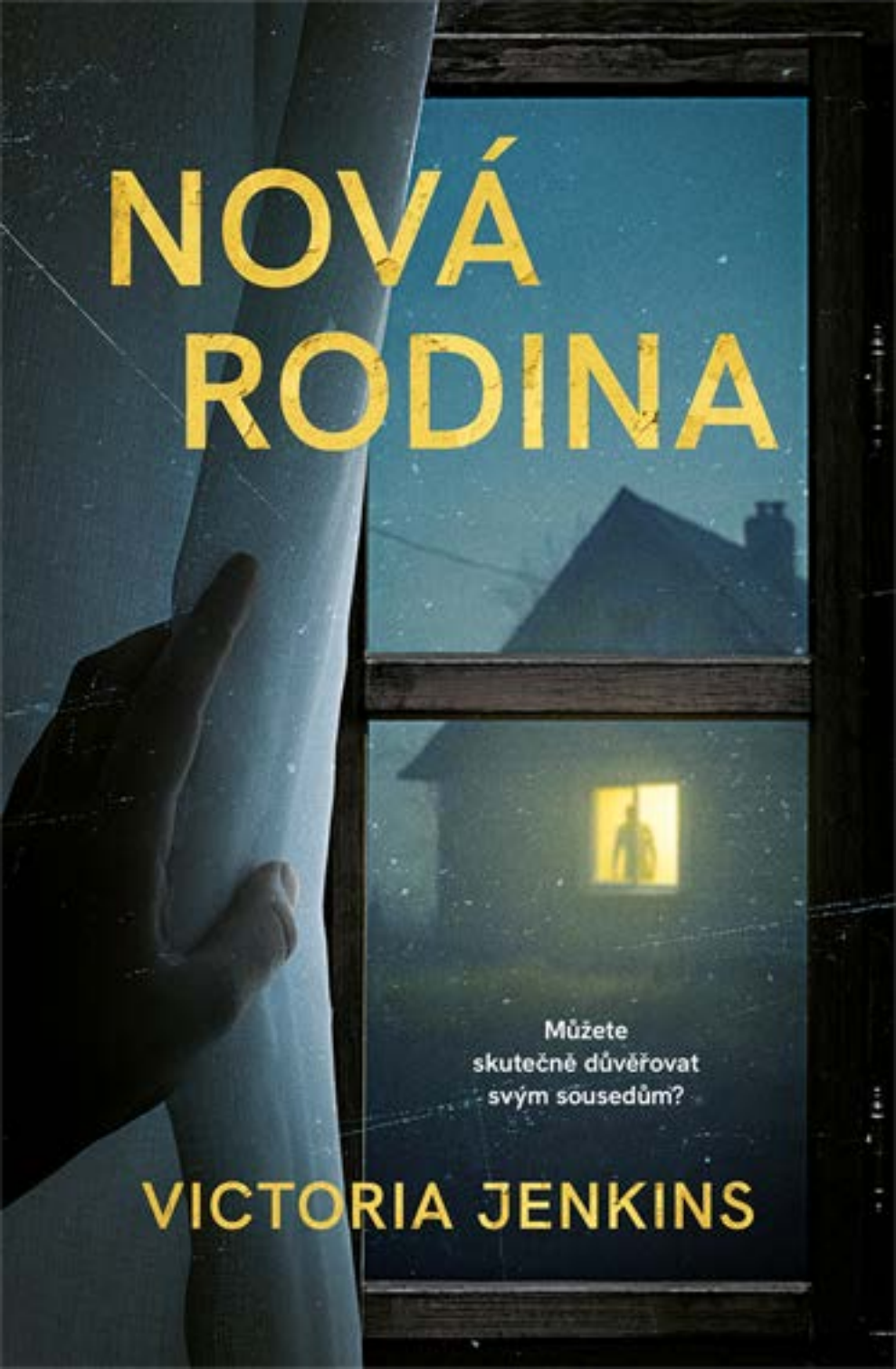

NOVÁ RODINA

Můžete
skutečně důvěřovat
svým sousedům?

VICTORIA JENKINS

NOVÁ RODINA

Copyright © Victoria Jenkins, 2021

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Cardová, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6899-8 (pdf)

NOVÁ RODINA

VICTORIA JENKINS

přeložila Kateřina Cardová

VENDETA

PROLOG

Ve spánku byla ještě krásnější. Místnost se koupala ve světle časného rána, které se sem vloupalo jako zloděj mezírkou mezi závěsy v ložnici, a trojúhelníkový úlomek paprsků ozařoval jemnou hranu její čelisti. Odličila se, než si šla lehnout. Takhle se mu líbila víc. Byla tak čistá, jako by se vracela někam na začátek, něco jako znovuzrození.

Potichu přešel přes místnost a sklonil se nad postelí, jen pár centimetrů od její tváře. Rty měla mírně pootevřené a teplý dech z nich vycházel v tichých poryvech, jako by k němu šeptem promlouvala. Uvažoval, co by mu asi řekla, kdyby náhle otevřela oči a uviděla ho tam. Napadlo ho, jak by ji mohl umlčet.

Chtěl se jí dotknout a taky to udělal – konečky jeho prstů se spojily s jejími jemnými vlasy, tak hebkými, že to bylo skoro jako dotýkat se vzduchu. V kapse kabátu měl nůžky, které přinesl s sebou právě s myšlenkou na tohle, kromě jiného. Teď je vyndal a ustríhl jí pět centimetrů dlouhý pramínek vlasů rozhozených na polštáři. Přidržel si ho pod nosem a vdechoval vůni jejího šamponu – přemýšlel, jestli ta vůně vydrží.

Její tělo se pod peřinou pohnulo. Poodstoupil, jako by očekával, že otevře oči, ale neotevřela, a když znovu upadla do

hlubokého spánku, ještě chvíli ji pozoroval a přál si, aby měl víc času. Aby se na ni mohl dívat navěky věků.

Odvrátil se od ní, přešel ke skříni na opačném konci místnosti a potichu ji otevřel. Prohrabával se jejím hebkým voňavým oblečením, než otevřel šuplík a hledal něco zvláštního – něco, co by si mohl vzít na památku. Během pár okamžiků to našel. Zastrčil si to spolu s pramínkem vlasů do kapsy. Uloží si to tam, kde má schované všechny ostatní oblíbené vzpomínky.

1

BROOKE

ZÁŘÍ 2019

Podle místní legendy na tomhle pásu pobřežní stezky straší duchové dávných námořníků. Ačkoli proč by si mrtví mořští vlci měli ke svému strašení vybrat zrovna pevnou zem? To je detail, který v celém tom příběhu, předávaném z generace na generaci, zůstává jaksi nejasný. Dnes tahle cesta otevírá svou náruč obloze, bez ochrany stromů či keřů, a jestli tu se mnou po ní jdou nějakí duchové, tak jsou úplně potichu. Dolů na pláž je to přesně padesát tři schodů. Poprvé jsem je spočítala jako pětiletá a pak opakovaně každé následující léto. V zimě nás sem rodiče nikdy nepouštěli, báli se zdejší krajiny, která byla stejnou měrou okouzlující jako děsivá. Jakmile jsme dorostly do věku, kdy nám dovolili chodit ven samotné – já, coby starší, jsem po každé dostala sestru na starost –, začaly jsme prozkoumávat síť lesních cest, které vedly na různá místa na pláži, a pak jsme bosky řapaly v písku, dokud jsme prsty nenarazily na ledové moře. Připadá mi to správné, jít sem na její narozeniny. A jak tak pozoruji duchy naší minulosti – dvě hubené postavičky s bosýma nohama a s šaty zastrčenými do spodárků –, říkám si, kde asi teď je.

Jakmile sejdu až dolů na pláž, sundám si boty a ponožky a zanořím prsty do písku. Udělala jsem to už v lednu, když byly

největší mrazy a bylo to jako chodit po ledu. Ten náhlý chlad pod nohama mi jako nůž projel až do morku kostí a vyrazil mi na okamžik dech. Teď jsem ponořená hluboko ve svých myšlenkách a tlačím paty do písku, když je náhle uvidím. Nejprve jsou to jen dvě nehybné postavy v dálce – jedna vysoká a vedle ní druhá, mnohem menší. Když popojdu dál po pláži, začnou se hýbat. Dítě stojí na mělčině a hází do vln kamínky. Jeho pohyby mají systém. Vezme si kamínek z dlaně levé ruky a hodí ho pohybem pravého zápěstí. Jeho po ramena dlouhé vlasy mají tu správnou barvu pro život na pobřeží, písčově žlutou. Chlapeček se smutnýma očima, pomyslí si a dojde mi, že jsem ty dva na tomhle pásu pobřeží už několikrát potkala. Muže jsem prakticky nezaregistrovala, pokaždé jen to dítě – s hlavičkou nakloněnou k rameni a skelným pohledem upřeným na moře, jako by něco vyhlíželo mezi šedivými mraky, které tu nad pobřežím věčně visí jako nízký strop.

Poprvé si pořádně prohlédnu i toho muže, je vysoký a má tmavé vlasy. Je možné, že jsme se před týdnem či dvěma letmo pozdravili. Stojí s rukama založenýma na prsou a pozoruje svého syna. Na sobě má tenkou větrovku, džíny a takové ty drahé tenisky, jaké nosí lidé, kteří nechodí běhat. Není tu kam jinam jít, jen k moři a zase zpátky, a tak pokračuji směrem k nim, protože se mi odtud nechce odejít, aniž bych si smočila prsty ve vodě.

„Finley.“

Chlapec na své jméno nejprve nereaguje, teprve na druhé zavolání otce otočí hlavu. Zatímco dál hází kamínky a ignoruje návrh, že by už mohli jít, otec mě zhlédne a usměje se na mě. Cítím na sobě jeho pohled, když se mi přes špičky prstů přelije voda. Nejspíš si říká, proč by si nějaký blázen chtěl v téhle zimě namáčet nohy.

„Fine.“

Chlapec se zklamaně nahrbí a zastrčí si zbývající kamínky do kapsy. Jako dítě jsem to cítila stejně. Bez ohledu na to, jaká byla zima, nikdy se mi odsud nechtělo.

„Musí být příšerně ledová.“

Chvilku trvá, než mi dojde, že muž mluví na mě, a ne na svého syna. „Prý je to dobré na krevní oběh,“ odpovím.

Udělá obličej a usměje se. Pohledem přeskočím na chlapečka, který dál sklíčeně zírá na vodu. „Umíš házet žabky?“ zeptám se. Dítě – kolik mu může být? Tři? Možná čtyři? – při té otázce sklopí hlavu.

„Trochu se stydí,“ vysvětluje mi muž omluvným tónem.

Finley zachytí můj upřený pohled, a tak se honem podívám jinam, na ukřižového racka, který nám krouží nad hlavou.

„Tak pojď, broučku,“ řekne otec a vykročí směrem k chlapci, aby ho vzal za ruku. „Řekni pá pá.“ Skloní se, aby mu dopnul zip až pod bradu. „Předpokládám, že jste tady odsud?“ osloví mě. „Je tu poblíž nějaká hospoda? Něco, kde bychom se mohli najíst?“ Prohrábne svému synovi vlásy. „Tenhle prcek už musí mít hlad jako vlk.“

„Ve vesnici je Loď, ale v tuhle dobu ještě jídlo mít nebudou.“

„Ve vesnici?“

„V Aberfachu. Je to asi míli tímhle směrem.“ Ukážu neurčitě směrem ke schodům. „Kde jste se tu vůbec vy dva vyloupili? Sem většina lidí nezabloudí.“

Protočí panenky. „Právě, že jsme se ztratili. Já jsem řekl doprava, Fin doleva... a skončili jsme tady. Bůhví, jak najdeme naše auto.“

Nejbližší parkoviště je několik kilometrů daleko. Jestli neparkovali ve vesnici, tak musejí parkovat poblíž potápěčského centra.

„Kolik jste toho ušli?“

Zaloví v kapse pro telefon a podívá se, kolik je hodin. „Potulujeme se tu už několik hodin.“ Vezme syna za ruku a snaží se ho odlákat od písku sliby něčeho dobrého k snědku. Oba mě následují zpátky k útesům.

„Na takové malé nožky je to pořádná štreka,“ řeknu a usmívám se na chlapečka, když se blížíme ke schodům. Vypadá hubeně i v té pérové bundičce. „Radši běž první. Jsou docela příkré.“ Vykročí po schodech nahoru přede mnou, otec mě následuje. „Jestli nevíte jistě, kde parkujete, tak se na Loď možná radši vykašlete,“ řeknu a otočím se, aby mě bylo dozadu dobře slyšet. „To se dostanete akorát ještě dál od auta.“

„To není problém. Musím mu dát něco jíst, i kdyby to mělo být jen pití a sáček brambůrků.“

„Jdu tím směrem. Jestli chcete, ukážu vám to.“

„Díky. Je to moc krásná pláž. Měli jsme štěstí, že jsme na ni natrefili.“

„Divil byste se, kolik místních ani neví, že tady je.“

„Nedokážu si představit, že by někdo dobrovolně šplhal po těchhle schodech.“

„Právě díky nim je tu takový klid. Proto to tu mám tak ráda.“

Zbytek cesty nahoru jdeme mlčky. Když zdoláváme poslední schody, Finley už je pořádně udýchaný. „Jsi šikula,“ řeknu mu, když jsme konečně nahoře. „Je to bojovník, co? Většina dětí by už dávno knourala.“

Všimnu si, že kdykoli na chlapce promluví, odvrátí hlavu a nechce se mi podívat do očí. Nasměřuji ho k pěšince a on se po ní vydává jako první. Napřaženou dlaní přejíždí po hlavičkách trávy, která lemuje pěšinu a sahá mu až po pás.

„Bydlíte tady?“ zeptá se mě muž.

„Ano.“

„Hledám místo, kde bychom mohli pár měsíců zůstat. Zatím jsme v penzionu U Rybáře, ale potřeboval bych něco trvalejšího.“

„Mám domek k pronájmu a momentálně je prázdný,“ vyhrknu. Ta slova ze mě vyletí, aniž bych jim dala svolení. Zamračím se nad tím, jak zoufale to zní. Od května do září mívám plno, dokonce i s konkurenceschopnou nízkou cenou za pronájem mi to stačí na zbytek roku. Ale loňské léto bylo nezvykle klidné, vydělala jsem si nejmíň za celou dobu, co domek pronajímám. Po zaplacení poplatků za pečovatelský domov pro matku a nájem za můj vlastní domek mi nic nezbylo, a tak jsou teď moje příjmy závislé na výdělcích z prodeje mých obrazů, jenomže ty jsou poměrně sporadické. Mám dvě rezervace na domek na Vánoce a na Nový rok, ale potom je tam volno až do dubna, jestli se to trochu nerozjede.

„Vážně? Kde?“

O Aberfachu jsem vždycky mluvila jako o vesnici, i když je příliš malý a řídce osídlený, aby si mohl na ten titul dělat nárok. V podstatě je to jen taková osada. Není tu obchod, kostel ani pošta – jen hospoda, do které chodí místní a turisté – a hrstka domů. Některé obývají lidé, kteří tu žijí odjakživa a vždycky tu žít budou, další jsou k pronájmu pro ty, kdo chtějí strávit dovolenou na pobřeží.

„Promiňte,“ řekne. „Ani jsem se vás nezeptal, jak se jmenujete.“

„Brooke.“

„Já jsem Oliver.“

Finleyho zřejmě začaly bolet nožičky, a tak na nás počkal a na znamení únavy teď zatahal tátu za džíny. Oliver se sehne, aby ho vzal do náruče, a zbytek cesty ho nese na boku. Chlapec nespouští oči z moře, které pomalu mizí, jak se pěšina začíná stáčet mezi zdi přístaviště.

Když jsme ve vesnici, ukážu na menší kopec a na dům, ve kterém jsem vyrůstala, s výhledem na osadu a přístav pod sebou. Snažím se ho vidět očima někoho jiného, abych utekla před vzpomínkami, které se k tomu stavení vážou. „Hillside Cottage.“

Oliver povytáhne obočí. „Hezké.“

„Jsou tam jenom dva pokoje, ale moc hezká malá zahrádka a nejhezčí výhled na moře. Samozřejmě podle mého názoru.“

„Mohli bychom se podívat dovnitř?“

Finley, pořád ještě v otcově náručí, ho zatahá za ruku a zamumlá cosi, co zní jako „brambůrky“.

„Co takhle, že byste vzal toho malého hladovce do hospody,“ navrhnou, „a pak bych vám to ukázala? Teda, jestli nemáte na spěch.“

„To zní skvěle, díky.“ Podívá se na hodinky. „Řekněme, tak v půl páté?“

„Sejdeme se před hospodou.“

Oliver vybidne Finleyho, aby se rozloučil, ale chlapec zaboří obličej tátovi do krku. Říkám si, proč chce svého syna vzít na takové místo, tak vzdálené a izolované, ale stejnou volbu udělali pro své děti i moji vlastní rodiče. Byl to matčin sen, žít u oceánu. Vyrůstaly jsme se sestrou s mořským vzduchem v plicích a neutuchajícím vánkem na kůži. Potřeba obou mě nikdy neopustila. Pro moji sestru naopak zdi přístavu představovaly celu a místní krajina vězení.

Otočím se, abych se podívala za otcem a synem, jak míří k hospodě, a pak se vydám zpátky přes hlavní silnici k malému řadovému domku, kterému teď říkám domov. Myšlenky mi zabloudí zpátky k rozhovoru, který jsme právě vedli. Procházím informace, které mi Oliver, ať už vědomě, nebo nevědomky, sdělil. Řekl: „Potřeboval bych něco trvalejšího.“ Ne „potřebovali bychom“, ale „potřeboval bych“. Třeba to byla jen nešťastná volba

slov, ačkoli o nějaké partnerce za celou dobu nepadlo ani slovo.
Říkám si, kde asi je chlapcova matka.

2

CHRISTINA

ÚNOR 2018

Christina zajela na příjezdovou cestu k domu Janet Marsdenové. Byl to krásný dům – rozlehlé, samostatně stojící sídlo, které si nějakým zvláštním způsobem dokázalo zachovat útulnost zpravidla vyhrazenou mnohem menším domům. Nebýt rušné hlavní silnice, která spojovala Barnet s dálnicí A1, klidně by si mohla myslet, že je někde na venkově, a ne půl hodiny cesty od hlavního města. Přestože většinu klientů přijímala Christina u sebe doma, u některých dělala výjimku. Jako u Janet. Ta už měsíce podstupovala chemoterapii kvůli rakovině prsu, která se jí po letech vrátila. Fyzioterapie jí pomáhala lépe zvládat bolest, a i když by mohla provádět cvičení, která jí Christina doporučila, sama, pro ně obě bylo lepší osobní setkání.

Janet schovávala bolest za úsměv, který nikdy neodkládala. Byl tam i teď, když Christině otevřela dveře. „Jak se máte?“ ptala se jako obvykle, což celkem vystihovalo Janetinu povahu. Vždycky ji zajímalo především blaho ostatních bez ohledu na to, čím si procházela ona sama.

„Dobře, díky. Jak se tenhle týden cítíte?“ Christina Janet následovala do krásné kuchyně vzadu v domě.

„Jako obvykle. Unavená. Ale je mi dobře. Každý den chodím na procházku, jen k cestě a zpátky.“

„To je skvělé. Uděláme si pár těch posilovacích cviků, které jsem vám ukázala posledně?“

Christina přinesla dvě židle z jídelny, aby se mohly posadit vedle sebe.

„Jak je na tom Rebecca s tou disertačkou?“ zeptala se.

„Mám dojem, že s tím zápasí víc, než je ochotná přiznat. Pracuje skoro každý den dlouho do noci, ale kdykoli se jí na to zeptám, řekne mi, že je všechno v naprostém pořádku. Myslím, že se mě snaží chránit, ale to vážně nemusí.“

„Mluvila s Alicí?“

Christinina švagrová pracuje u Metropolitní policie. Nabídla Janetině dceři, že se na ni může obrátit, kdyby cokoli potřebovala ohledně své disertační práce z kriminologie.

„Ano, a moc jí to pomohlo, díky. Rebecca jí poslala nějaké květiny.“

„To je od ní hezké. Je to moc milá dívka. Musíte na ni být pyšná.“

„To jsem.“ Janet se zamračila bolestí, když si protahovala krk. „To nic,“ mávla nad tím rukou. „Jen malá křeč. A jak se vede těm vašim dvěma? Už Edward spí líp?“

Při zmínce o dvojčatech se Christině stáhlo hrdlo. „Mají se dobře,“ podařilo se jí ze sebe vypravit a odvrátila přitom tvář od Janet. Postavila se, aby jí pomohla s protahováním. Položila Janet ruce na ramena. „Můžu?“ Prsty jí masírovala ramena, snažila se uvolnit svaly, které byly v důsledku léčby a stresu permanentně stažené. „Edward spí pořád mizerně, chudáček. Jako dítě jsem toho taky moc nenaspala... Možná to po mně zdědil.“

„Rebecca poprvé prospala celou noc snad v pěti letech.“

„Vážně? To mi snad ani neříkejte.“

Janet se rozesmála. „Není to snadné, když jsou v batolecím věku. Ale věřte mi, bude se vám po tom stýskat, až z něho vyrostou.“

Odmlčely se, Christina se pořád ještě pokoušela uvolnit Janet napětí v ramenou. Pod jejími prsty jako by Janet na okamžik myšlenkami zalétla ke vzpomínkám na život, ve kterém ještě nebyla nemoc ani její následky. Christina se plně soustředila na Janetiny zatáté svaly a snažila se zbavit myšlenek na své vlastní problémy.

„To bolí.“

Christina o krok ustoupila a zvedla ruce, jako by ji Janetina kůže spálila. „Omlouvám se,“ řekla a obešla Janet, aby se jí podívala do tváře. „Jste v pořádku?“

„Asi nějaký nerv nebo něco.“

Christina otevřela kabelku, kterou si předtím položila na stůl. Vytáhla z ní lahev s vodou a dlouze se napila, vděčná, že jí Janet nevěnuje pozornost.

Cítila, jak ji polévá horkost, jak jí pod límečkem na krku stéká čůrek potu. V žaludku se jí šířila palčivá bolest a ona se snažila vzpomenout si, co ráno jedla. Místnost kolem ní se na jednu rozostřila a ona se maličko zapotácela, div neupadla na roh stolu.

Plastová lahev jí vypadla z ruky a voda se rozlila na dlažbu. „Bože, omlouvám se. Jsem taková nešika.“

V kabelce měla balíček papírových kapesníků. Hrst jich vytáhla a pokoušela se vysušit to nejhorší, ale výsledkem byl ještě větší nepořádek.

„Prosím, nedělejte si s tím hlavu,“ uklidňovala ji Janet. „Je to jen voda. To uschne.“ Narovнала se a Christina na sobě cítila její pohled, když vracela zbytek kapesníků do kabelky. „Je všechno v pořádku? Je vám dobře?“

Christina věděla, že navzdory návalu horka celá zbledla. Cítila, jak z ní vyprchává všechna barva. Když se Janet zmínila o dětech, jako by z ní někdo rázem vysál všechnu krev.

„Jsem v pořádku, omlouvám se. Jen se mi teď sem tam zamotá hlava. Nejspíš jsem prostě jen přetažená. Z Edwarda, z nedostatku spánku.“

To o tom motání hlavy nebyla lež. Tyhle záchvaty ji přepadaly už několik týdnů, byly čím dál častější a pokaždé ji zaskočily, protože nebyla schopna vypořádat žádný spouštěč ani pravidelnost jejich načasování.

„To přejde, zlato. Všechno nakonec přejde.“

Ta poslední poznámka je obě na kratičký okamžik zahalila do chmurného stínu.

„Pro dnešek už toho asi necháme,“ podotkla Christina. Všimla si, jak má Janet tvář staženou bolestí, když dělá jakýkoli pohyb, přestože se to pokoušela zakrýt.

„To bude asi nejlepší. Nechci to přehnat. Ale opravdu mi to pomáhá, prosím, nemyslete si, že ne. Akorát to ze začátku vždycky trochu bolí.“

„Možná si raději dejte několik dní pauzu, než zase začnete procvičovat horní část těla,“ navrhla Christina. „A kdybyste si čímkoli nebyla jistá, určitě mi zavolejte, ano? Kdykoli. Myslím to vážně.“

Janet ji vyprovodila ke dveřím a zamávala jí, když Christina vjížděla z příjezdové cesty na hlavní silnici. Dojela ke křižovatce, na které se normálně napojovala na hlavní tah zpátky do města, ale tentokrát zabočila do první vedlejší ulice a zastavila. Podívala se na telefon. Byla tam zpráva od Joela.

Dej mi vědět, až skončíš x

Prsty se jí provinile chvěly nad displejem, když vytukávala odpověď.

Právě jsem skončila. Za chvíli jsem u tebe x

3

BROOKE

ZÁŘÍ 2019

V 16:30 jsem se podle dohody sešla s Oliverem a Finleym před hospodou. Teď společně stoupáme po úzké klikaté pěšině, která vede k Hillside Cottage. Pustím je do malé čtvercové místnosti, která by se při troše dobré vůle mohla vydávat za předsíň. Ve vzduchu visí lehká vůně vlhkosti, taková ta, co se drží na dlouho neobydlených místech. Mně se přesto hned vybaví vůně ohně a domácího pečiva, která mě v dětství vítala pokaždé, když jsem do těch dveří vstoupila. Čas jako by se zastavil, když jsem tady.

Dům se vůbec nepodobá tomu, jaký býval, když jsem tu vyrůstala, v dobách, kdy moje matka ještě milovala barvy. Trvalo jí roky, než dosáhla přesně toho, co chtěla, vize domova, kterou si vysnila, když ten dům poprvé uviděla, když jsem já byla ještě miminko a ona čekala mou sestru. Každý pokoj byl vymalovaný jiným zářivým odstínem. Obývací byl jako výbuch citronově žlutého slunce, kuchyň celá mátově zelená, dětský pokojíček byl malinově růžový a ložnice našich pro změnu optimisticky modrá. Máma celý dům zařídila vybavením nakoupeným po bazarech a bleších trzích. V mých nejranějších vzpomínkách si se sestrou hrajeme na malém proužku trávy na zahradě, zatímco

matka brousí, vrtá a maluje, vdechuje nový život nemilovaným a odmítnutým kouskům, na které je pak tolik hrdá. „To, co jedna žena vyhodí, je pro druhou hotový poklad,“ říkávala a otec se smával, že si kvůli ní brzy jako truhlář neškrtně.

Po jeho smrti matka celý dům přemalovala magnoliově růžovou. Přetřela vzpomínky, aby nebyly tak palčivé. Ale když tu teď stojím, pořád to vidím takové, jaké to kdysi bylo – všechny ty barvy a detaily navržené matčinou rukou, sbírku námořnických tretek, nashromážděnou za mnoho let a rozestavěnou na okenních parapetech, přehozy posešivané z našich oblíbených dětských šatů. A ještě pořád slyším tichý rachot otcova smíchu, jak se valí do domu ze zadní zahrady, kde měl svou dílničku. Tak ho musela slychávat i matka celé ty roky, které uplynuly mezi jeho a její smrtí.

„Jste v pořádku?“

„Promiňte,“ řeknu a vytrhnu se z myšlenek líným mávnutím ruky. „Na chvíli jsem byla na míle daleko. V každém případě, jak říkám, není to nic extra, ale tohle je ono.“

Oliver se mnou pokračuje dál do obýváku, ale Finley zůstane stát těsně za dveřmi. „Nestyd' se,“ pobízí ho otec, ale chlapec je jako přimražený a nedívá se do očí ani jednomu z nás.

„Tady je kuchyň.“ Ukážu na dveře. „Jen běžte dál,“ řeknu, když se Oliver ohlíží na svého syna, aby se přesvědčil, že nevyšel zpátky na ulici. „Já ho pohlídám.“

U schodiště stojí knihovna, ve které jsem nechala věci pro ubytované rodiny: průvodce po okolí, knížky a deskové hry. Jako záblesk z nějakého snu se v rohu místnosti zjeví moje sestra, zase jí je deset let, má zakloněnou hlavu a směje se nějaké hře, na kterou už si nevzpomínám. Slyším její hlas, slyším, jak vyslovuje moje jméno a chystá se mi vynadat za něco, co jsem provedla. A pak je pryč.

Přejdu ke knihovně, vyndám odtamtud pár věcí a položím je na konferenční stůl tak, aby na ně Finley dosáhl. „Nechceš se podívat?“

Nic neřekne, ale když odvrátím hlavu a předstírám, že mám spoustu práce s rovnáním závěsů, přejde ke stolu a začne se těmi knížkami probírat. Koutkem oka pozoruji, jak systematicky bere jednu po druhé, prohlíží si přebal zepředu i zezadu a teprve pak se podívá dovnitř. Vybere si malou knihu v pevné vazbě, která patřila mé sestře, ilustrovaný průvodce přírodou na pobřeží.

Oliver vyjde z kuchyně a usměje se, když vidí, že se Finley posunul ze své pozice u dveří dál do nitra domu. „Můžu se podívat nahoru?“

„Samozřejmě.“

„Chceš jít taky, Fine? Brooke nám může udělat komentovanou prohlídku.“

Jdu jako první a ukazuji Finovi pokoj, který patřival mé sestře a mně. Musím bojovat se vzpomínkami, jež zaplavují prostor okolo nás.

Snažím se nemyslet na minulost a soustředit se na velkou vestavěnou skříň, která je dokonalým úkrytem při hraní na schovku, nebo místem na vybudování doupěte. „Podívej,“ řeknu, zmačknu vypínač a prostor zaplaví světlo. Jako malá jsem tu trávila celé hodiny, obvykle s knihou nebo náčrtníkem. Finley dál mlčí a nereaguje, plaše vykukuje zpod své rozčuchané ofiny a já si říkám, čím si asi to dítě prošlo.

„Podívej na ten výhled, Fine,“ řekne Oliver. Zvedne syna a postaví ho na parapet okna, aby se pokochal pohledem na moře. Oba se zahledí na našedlý obzor, ani jeden z nich nepromluví. Na tom okamžiku je něco zvláště intimního, něco, co ve mně probouzí pocit, že bych tam neměla být.

„S tím výhledem jste měla pravdu,“ řekne Oliver a otočí se na mě.

„A to ještě není ten nejlepší.“

Postaví Finleyho zpátky na koberec a následuje mě do hlavní ložnice k oknu. Začíná se snášet soumrak, ale to scénu za oknem nijak nekazí. Tráva okolo domu plynule přechází v nízké křoví, za kterým není vidět sešup dolů do vesnice, jen široká plocha oceánu splývající s oblohou. Je to dokonalý večer na malování – taková ta atmosféra, která osciluje mezi poklidem a napětím. Ten pocit mám moc ráda. Klid před bouří.

Nechám Olivera stát u okna a jdu nahlédnout do vedlejšího pokoje, kde teď Finley sedí na posteli a prohlíží si knížku o přírodě, kterou si s sebou přinesl zezdola. Když se vrátím zpátky do ložnice, Oliver se ještě pořád dívá z okna. Zdá se, jako by na nás večer padl během pouhých pár minut, obloha venku je šedá jako oharky a zničehonic obtěžkaná hrozbou deště.

„Můžu se vás zeptat, co vás sem přivádí?“ řeknu. „Tahle část světa dokáže být pěkně nehostinná.“

„Pěkně nehostinná. To je hezky řečeno. Předpokládám, že právě kvůli tomu tady zůstáváte.“

„Žiju tady odjakživa,“ řeknu mu a vyhlížím ven do té temné šedi, která se k nám plíží od blednoucího obzoru.

Mezi námi se rozhostí zvláštní ticho a já cítím rozpaky, jako bych Oliverovi bezděky prozradila něco, co jsem nechtěla. Dojde mi, že mi neodpověděl na otázku, a říkám si, jestli se jí nevyhnul záměrně.

„Je to krásný dům,“ řekne. „Jak dlouho ho máte?“

„Vyrostla jsem tady.“

Překvapeně se na mě otočí. „Dětství u moře,“ řekne, sundá ruce z okenních tabulek a založí si je na prsou. „Přesně to bych chtěl pro Finleyho.“

„Odkud jste?“ zeptám se, protože nemá žádný výrazný přízvuk.

„Původně z Kentu.“ Otočí se zpátky k oknu a jeho pozornost znovu přiláká šedá hladina táhnoucí se do dáli. Chápu ho, je to úchvatný výhled, ač trochu děsivý ve své bezútěšnosti. Takový ten druh krásy, jaký podle mého názoru dokáže ocenit jen někdo, kdo zná občasnou nehostinnost tohoto kraje. „Člověk by se tu snadno ztratil.“

Mlčím, ale v duchu si říkám, jestli tohle je ten důvod, proč sem přijeli. Možná stejný důvod přiměl moji sestru k odchodu.

„Kdy máte příští rezervaci?“ zeptá se.

„Skoro až za tři měsíce,“ odpovím a trochu se za to přiznání stydím. Nechci vypadat jako žebrák, ačkoli v tuhle chvíli to docela sedí. „V zimě není takový zájem.“

„Můžete si mě tedy zapsat?“

Zaplaví mě úleva, i když se to snažím nedat najevo. „Na jak dlouho to budete chtít?“

„Na celé ty tři měsíce. To mi bude stačit, abych si zařídil, co potřebuju. Asi bych se měl zeptat na cenu, že?“

Snažím se zakrýt překvapení. Peníze navíc nutně potřebuji a nebudu pod takovým tlakem, ale tak dlouhou rezervaci jsem ještě neměla. Nikdo tu nezůstal déle než dva týdny nebo déle než jen na dovolenou.

„Určitě vám to nebude na obtíž?“ zeptá se. „Promiňte... přidělal jsem vám tím problémy, že? Jestli si to raději chcete nechat otevřené pro krátkodobé rezervace nebo něco, tak to klidně řekněte. Nechci vám to nijak komplikovat.“

Snažím se krotit nadšení, abych ho neodradila. Pravdou je, že zájem postupně upadá – možná je tohle místo příliš opuštěné a turisté dávají přednost nedalekým městečkům. Kdybych si to chtěla nechat otevřené pro krátkodobé rezervace, taky bych

nemusela mít nic. „Ne, nijak mi to nekomplikujete. Jen to... není obvyklé, aby si to tu někdo pronajal na tak dlouhou dobu, to je všechno.“

Chvilí je ticho. „Bohužel, dostali jsme se do takové zvláštní situace.“ Ohlédne se ke dveřím dětského pokoje, ve kterých se zjevil Finley pořád ještě s tou knihou v ruce. „Tak jo,“ řekne vesele a kvůli synovi změni téma. „Měl bych vám dát na sebe telefon, že? Abychom se mohli domluvit na placení a na všem.“

Vytáhnu z kapsy mobil a uložím si číslo, které mi nadiktuje, vytočím ho a počkám, až začne zvonit jeho mobil, aby si mohl uložit moje číslo. „Doufám, že moc nepotřebujete internet,“ poznamenám. „Wifi je tady mizerná, bohužel. A signál na mobilu taky hapruje. Docela často musím dojít dolů do vesnice, abych si zkontrolovala e-mail.“

„To mi náhodou připadá jako výhoda. Myslím, že pauza od života dvacátého prvního století nám oběma prospěje, co říkáš, broučku?“ Pocuchá synovi vlásky a pak se podívá na knížku, kterou chlapec pořád drží v ruce. „Bude to hezké, strávit nějaký čas jen spolu, bez technologií.“

Následují je dolů po schodech.

„Zítřka se vám ozvu,“ řekne Oliver, když zamykám vstupní dveře. „Bude to stačit?“

„Kdykoli se vám to bude hodit. Žádný spěch.“

„No, to nevím. V tom penzionu už si začínám připadat tak trochu jako tygr v kleci.“

„Určitě to není jednoduché.“

Dole pod kopcem si vzpomenu, že Oliverovo auto je kilometry daleko. „Najdete cestu zpátky k autu?“ ptám se. „Mohla bych vás tam hodit, kdybyste chtěli.“

„Díky, ale zvládneme to. V té hospodě by už touhle dobou měli vařit, ne? Musím Finleymu koupit večeri, než se vydáme zpátky.“

Rozloučíme se a já zamířím na druhou stranu přes silnici. Na hrudi mě tíží iracionální pocit, že něco není v pořádku. Něco mi stahuje hrdlo. Jak se blížím ke svému pronajatému domku, vidím to skrz okno – záplava jasné barvy ozařuje stěnu, která dříve působila tlumeně s šedými obrazy mořské krajiny. Zápolím s klíčem v zámku, ruce nejsou dost rychlé, a když konečně dveře otevřu, zasáhne mě vlna žáru a plíce mi zahltí kouř.

Stojím tam bez hnutí, přimražená na místě, zatímco plameny olizují zeď s mými obrazy a pohlcují léta práce. Dívám se, jak se moje živobytí – můj život – proměňuje v popel. Dveře do kuchyně jsou otevřené, ale dál není skrz hustý černý kouř vidět. Dojde mi, že všechno, co potřebuji – veškeré dokumenty, týkající se mého a matčina života – jsou za těmi dveřmi, ve skříňce v malém zadním pokoji, který používám jako kancelář i kuchyň. Zachvátí mě panika a vrhnu se vpřed dříve, než můj mozek stihne zvážit míru nebezpečí takového počínání.

Plíce se mi plní kouřem, skrz který se prodírám, a oheň se šíří tak rychle, že cítím, jak mi jeho žár proniká i pod vrstvu zimního oblečení. Kuchyň je oranžová, plameny olizují strop. Nemůžu jít dál, ale nechci se vrátit.

„Brooke!“

Slyším za sebou někoho volat mé jméno, ale nejsem si jistá, kdo to je. Myslím na fotky v té samé skříňce, kde mám dokumenty, jen pár metrů ode mě. Všechny ty vzpomínky, které už nikdy nezískám zpátky.

„Pojďte se mnou.“

Cítím něčí ruku na paži, jak mě táhne zpátky, a teprve teď mi dojde, jak se mi z toho kouře motá hlava. Nechám se vléct skrze plameny a moje smysly náhle zaznamenají burácení ohně okolo. Zatímco mě někdo táhne z plamenů, s hrůzou sleduji, jak polykají a ničí celou mou nepatrnou existenci.

4

CHRISTINA

ÚNOR 2018

Christina seděla na okraji postele a dívala se ven do parku naproti přes ulici, kde si děti hrály mezi stromy a jejich matky klábosily v hloučcích. V téhle části města nebylo moc zeleně – ne že by teď byla zelená. Zem ještě pokrývaly zbytky sněhové břečky z krátké víkendové chumelenice, udusané malými pobíhajícími holínkami. Na okamžik zavřela oči a přála si, aby mohla aspoň hodinu spát.

„Jedna káva, s mlékem, bez cukru.“

Joel jí přešel dlaní po nahé kůži na kříži, než se natáhl přes postel, aby hrnek postavil na noční stolek.

„Díky.“

Posadil se vedle ní a svou teplou dlaň znovu položil na její chladnou kůži.

„Jsi v pořádku?“

Přikývla a on se nahnul, odhrnul jí tmavé vlasy stranou, aby ji mohl políbit vzadu na krku. Zaklonila hlavu a zavřela oči. Na okamžik se jí podařilo na všechno zapomenout.

„Chceš o tom mluvit?“

„Jsem v pohodě, vážně.“ „To“ bylo příliš spletité, příliš složité na tak krátkou chvíli, kterou měli, než bude muset vyzvednout

dvojčata ve školce. Klidně by o „tom“ mohli mluvit do Velikonoc, a stejně by na to nebylo dost času.

Předklonila se a odtáhla se od něho. Obloha byla pokrytá paletou bledých barev a nad střechami v dálce visely řídké mraky jako zapomenutá stopa po nějakém dávno nepřítomném letadle. Vzpomínala, kdy naposledy letěla letadlem. Na jaře 2015 na víkend do Florencie na výstřední oslavu jejich druhého výročí svatby. Během pár měsíců otěhotněla s dvojčaty. Porodní asistentky a sestřičky mluvily o „těžkém případě poporodní deprese“, ale Christina měla svou vlastní teorii.

Vzpomněla si na ten večer ve Florencii, kdy seděli na zahrádce na dlážděné ulici, usrkávali bílé víno a z malého náměstí o dvě ulice dál k nim zaléhaly smutné tóny houslí. Byl to krásný večer. Vzduch byl teplý, spíš jako v létě než na jaře, a přívětiví číšníci, kteří se s nadšením pokoušeli naučit je pár nových italských frází, jim servírovali vynikající jídlo. Manžel a manželka dokonce i dva roky po svatbě připomínali novomanžele. Dokonalé. Tak to muselo připadat všem, kromě ní. Vedle čerstvě upečeného chleba a vychlazeného suchého vína cítila ještě něco jiného – pocit nevolnosti, který nepolevoval. Teplý vzduch kontrastoval s ledovým mrazením, které probíhalo jejím tělem, a i ty nejprátelštější tváře se zdály být zpitvořené, jakoby za škraboškou. Do nejmenších podrobností si vybavila ten pocit odcizení a odloučení, pocit, že ten dokonalý večer patří někomu úplně jinému. Těhotenství ji nezměnilo, jen vyneslo na světlo něco, co celou dobu vyčkávalo pod povrchem.

„Mohli bychom se jít projít.“ Joel vyhlédl z okna a vyhodnotil počasí. „Děšť možná ještě počká.“

„Mohli bychom spíš ještě chvíli zůstat tady?“

Opřela se o polštáře, hlavu odvrácenou od něj, s pohledem dál upřeným na svět za oknem. Když si lehl vedle ní a objal ji,

nechala ho, aby ji držel v náruči. Ta ložnice jí připadala jako jiný svět, jiná existence, tyhle čtyři zdi jí umožňovaly na chvíli uniknout sama před sebou.

„Na co myslíš?“

Cítila jeho prsty ve vlasech, jak jí něžně přejížděl po hlavě, jako by uměla přenášet myšlenky skrz kůži a odpovědět mu beze slov. Jen těžko mu mohla říct, že myslí na Florencii.

„Na nic.“

„To snad ani nejde. Nemyslet na nic.“

„Momentálně se mi to daří,“ lhala.

„Nevěřím ti.“ Zarazil se s rukou na jejím holém rameni. „Mně můžeš říct všechno, to víš.“

Během uplynulých pár měsíců s ním mluvila, aniž by toho mnoho řekla. Nabídla mu zdání důvěry, svěřila se s pár detaily, vytvořila iluzi vzájemnosti. Pravdou ale bylo, že neprozradila vůbec nic, dál se před ním ukrývala. Cítila se víc v bezpečí, když se schovávala.

Joel se odtáhl. Slyšela, jak vstává z postele a začíná se oblékat. „Řekneš mi, co je špatně, nebo mám hádat?“

Návštěva u Janet všechno změnila, přeskládala její mozek a zahнала její já tam, kde mělo zůstat – do nejzazšího kouta myslí. Vina, pomyslela si. Je tam pořád, v tolika různých souvislostech. Pracovala příliš, nepracovala dost. Netrávila dost času s dvojčaty, dusila je láskou, příliš silnou, než aby byla zdravá. Selhala jako matka, jako manželka, jako sestra. Její život byl jen změtí protikladů. Stal se z něj stroj příliš silný na to, aby ho ještě dokázala ovládat.

„Nic není špatně,“ lhala znovu. „Promiň... jen mi nedošlo, kolik je hodin.“

Musela vyzvednout dvojčata ze školky. Musela vykročit z bezpečí čtyř stěn a znovu převzít odpovědnost.

„Ty už tohle nechceš dělat, že ne?“

Byl starší než ona. Blížil se čtyřicítce, a přesto na něm bylo něco mladistvého, co možná přispělo k té prvotní přitažlivosti. Nezodpovědnost, to ji zřejmě zaujalo. Ještě pořád žil jako dvacátník, bezstarostně a nezávisle, nebyl uvězněn v pasti usedlého života na předměstí, který ji vtáhl do zdánlivé temnoty. On byl naživu, zatímco ona byla... co byla ona?

Vypadá takhle krize středního věku, která ji přepadla o deset let dříve, než čekala? To klišé o muži v nejlepších letech, co si pořídí sporták a mladou ženu... Ale co krize středního věku u žen? Mluvil někdy někdo o něčem takovém? Je jí teprve třicet tři. Kdyby jí bylo o deset let víc, mohla by tím vysvětlit všechna svoje rozhodnutí a chování?

„To jsem neřekla.“

„Tos ani nemusela.“

Dooblékla se. Cítila, jak ji mlčky pozoruje, jako by věděl, že tohle je naposledy, kdy k tomu bude mít příležitost. „Musím jít,“ řekla. „Promiň.“

Vstal, přešel přes místnost a dostihl ji u dveří. Položil jí ruce na ramena a ona se nechala zastavit. Cítila, jak jí dlaní přejíždí po hlavě, jak jí uhlazuje vlasy. Ucítila ostrou vůni jeho vody po holení a najednou měla nevysvětlitelnou potřebu se rozplakat. Místo toho se od něj odtáhla.

„Zavolám ti,“ řekla a věděla, že to je lež.

Chytil ji za paži, zaryl jí prsty do kůže. „Nechci o tebe přijít.“

Podívala se na jeho ruku na své paži, klouby mu zbělely, jak moc ji chtěl zadržet. Najednou jí projel záchvěv strachu, ledový a znepokojivý. Vždyť toho muže vůbec nezná. Umožnil jí dočasně uniknout sama sobě, ale vlastně vůbec netuší, co je zač.

Najednou jako by si uvědomil, co dělá, a pustil ji. Poodstoupil a nechal ji projít. Christina nic neřekla.

Sešla dolů po schodech ke vchodu činžovního domu a zastavila se, až když se za ní zavřely dveře a ona stála venku na ulici. Zhluboka nasála do plic chladný odpolední vzduch. Obrátil se jí žaludek. Něco právě dospělo ke svému konci, a přesto měla silný pocit, jako by co nevidět mělo začít něco jiného.

5

BROOKE

ZÁŘÍ 2019

„Kristepane, co tě to napadlo, jít tam?“

Sylvia sedí vedle mě s rukou lehce položenou na mé. Ze svého domu na opačné straně hlavní třídy vidí všechno, co se tady děje, kdykoli během jídla nebo odpoledního čaje. Díky výhledu ze svého okna v prvním patře je jakousi samozvanou předsedkyní sousedské hlídky, byť se o to nikdo neprosil a nejspíš o to ani nikdo nestojí. Za určitých okolností ovšem – jako kupříkladu teď – může být její zvědavost pravým požehnáním.

„Ty fotky,“ zamumlám. Možná už postě, co já vím. Všechno, co se odehrálo během posledních pár chvil, mi splývá a je zvláště rozostřené.

„Třeba neshořely, zlato,“ snaží se mě uklidnit, ale jak pozorujeme stále ještě vysoké plameny, její optimismus se nezdá být na místě.

Sedíme na zdi vedle přístavu a díváme se, jak se celý můj život mění v popel. Moje obrazy na prodej jsou pryč. A všechny mé ne příliš hojné pozemské statky jakbysmet. Žiji v jedné z nejmenších vesniček v Británii, ale jaktěživa jsem tady neviděla tolik lidí pohromadě. Všichni sousedé z okolních domů postávají na ulici v obavách, že by oheň mohl přeskočit i na jejich domky. Skupinka pubertáků na kolech, nejvýš tak čtrnáctiletých,

se zastavila, aby se pokochala pohledem na zánik místní mini-galerie. Někteří vytáhli mobily, aby ten táborák natočili a umožnili i ostatním na sítích popást se na cizím neštěstí. Dokonce i hospoda působí neobvykle živě na odpoledne v běžný pracovní den. Hosté se vyrojili ze dveří s pitím v rukou. Někdo zavolal hasiče, ale ještě tu nejsou. Než dorazí, bude pozdě. Už teď je pozdě.

„Důležité je, že tobě se nic nestalo,“ řekne Sylvia a stiskne mi ruku. „Kdo byl ten chlap?“

„Jaký chlap?“

„Ten, co tam pro tebe vběhl.“

Nezpomínám si, že bych ho zahlédla. Někdo mě oslovil jménem, položil mi ruku na rameno a pak mě vyvekl ven. Z domku jsem se vypotácela v záchvatu kašle s plícemi naplněnými kouřem. Pak jsem uviděla Sylvii, jak přechází přes ulici rychlostí, jakou jsem ji nikdy předtím neviděla vyvinout.

„Nevím.“

„Tmavé vlasy. Pak odběhl za nějakým malým klukem.“

Oliver. Stočím pohled k přístavu a k cestě, která vede na pobřeží, ale jestli tam předtím byl, tak už je pryč.

„Brooke.“ Sylvia mi jemně zatřepe paží, aby mě vytrhla z transu.

„Promiň. Jsem v pohodě.“

Slyším vzdálené kvílení majáků a během chvíle se v zatáčce cesty vedoucí na náves objeví hasičské auto. Zastaví před mým domkem a vyskáče z něj skupinka hasičů. Dívám se na to, jako bych pozorovala den v životě někoho jiného, jako bych se vznášela nad svou vlastní existencí coby pouhý pozorovatel. Sylvia okolo mě předtím ovinula tlustý svetr i přesto, že na sobě mám bundu. Teď se dala s někým do řeči – myslím, že to je někdo od hasičů –, ale jejich slova okolo mě protékají jen jako změt zvuků.

Někdo mi podává šálek sladkého čaje. Přitom mi položí ruku na rameno a já tekutinu usrkávám, aniž bych otupělými smysly vnímala, jak chutná. Snažím se myslet na všechny věci, které mohly ten požár způsobit: konvice, topinkovač, fén. Fén jsem použila naposledy před pár dny a byl nahoře v patře u mojí postele, takže daleko od ohniska. Byla ta varná konvice vadná? Vznalo se něco v topinkovači? Kousek chleba, který uvízl uvnitř mezi železnými topnými tělesy?

„Vy jste majitelka?“

Muž si sundá helmu a sevře ji v podpaží. Přikývnu a pohlédnu směrem k domku, před kterým postává pár jeho kolegů. Požár je uhašen. Zkáza je dokonána.

„Ne. Totiž, žiju tady, ano. V pronájmu.“ Za hasičem teď vidím záblesky modrého světla. Do vesnice dorazila policie. „Proč je tu policie? Je tohle běžný postup?“ Otočím se na Sylvii.

„Jak se jmenujete?“ ptá se ten hasič.

„Brooke. Brooke Meredithová.“

Prohlíží si mé kouřem ušmudlané kalhoty, které prosvítají mezi záhyby Sylviina svetru. Víím, že mám na jedné straně sežehlé vlasy, a netuším, jak vypadá můj obličej, ale připadá mi, že to musí být žalostná podívaná.

„Fajn, Brooke, myslíte, že by se na vás měli podívat v nemocnici?“

„Ne, určitě ne. Vážně, jsem v pohodě. Díky.“

Cítím, jak se na mě Sylvia z boku dívá, a pak ji slyším vyslovit otázku, která trápí i mě. „Víte, od čeho to mohlo chytnout?“

„Ještě ne. Když to je teď uhašené, spustíme vyšetřování.“ Otočí se, aby pozdravil přicházejícího policistu, a moje mysl znovu vytěsňuje všechny zvuky kolem.

Nevím, jak dlouho tam sedíme. Po uhašení požáru přestane kluky na kolech podívaná bavit, a tak zmizí stejně rychle, jako

se objevili. Lidi se vracejí do tepla hospody a někteří sousedé se jdou taky někam dočasně schovat, aby hasiči a policisté mohli dokončit svou práci. Poslední zbytky světla pohltí temnota. Někdo mi dává další hrnek čaje.

V nervózním tichu, které mezi nás padlo, si v duchu počítám, o kolik hodin práce jsem přišla během chvíle, za kterou bych si ani nepřipravila paletu a plátno. Ztrácím se v těch číslech, jako když před spaním počítáte ovečky a zapomenete, u které jste byli. Zůstane mi jen prázdno, vakuum času, který je pryč a který jsem promarnila. Chce se mi brečet, ale nemůžu. Ten požár je jako kopanec do břicha života, který už bezmocně leží na zemi.

„Nechceš jít radši dovnitř a počkat u mě, zlato?“ navrhuje mi Sylvia už poněkolikáté.

„Jen běž. Vážně, jsem v pohodě.“ Postavím se a uvědomím si, že mám na sobě její svetr. „Tady,“ podávám jí ho, když ještě protahuji paži rukávem. „Vezmi si ho.“

„Ne, nech si ho. Skočím si domů pro další. Zvládneš to tady?“

Nějak se mi podaří usmát se. „Nevím. Tady se teď může stát úplně cokoli.“

Sylvia mi vřele stiskne paži a vydá se do svého domu. Zatímco čekám, zastaví poblíž přístavu černá toyota a o vteřinu později se z místa řidiče vynoří Oliver. Pozoruji ho, jak opatrně zavírá dveře, dává si pozor, aby nebouchly. Finley nejspíš vzadu spí.

„Omlouvám se za předtím,“ řekne, když se ke mně blíží.

„Omlouváte? Vy jste mě odtamtud vytáhl, ne?“

„Myslím, jak jsem vás tu nechal. Fin se rozběhl pryč – myslím, že ho ten oheň vyděsil. Jste v pořádku?“

„Upřímně, už jsem na tom byla i líp.“

Posadí se na zeď vedle mě, zaplní prostor, který tam zůstal po Sylvii. „Jak jste mohla jít takhle dovnitř?“